

I

Mi a frászt akarhat ez a csaj? – kérdezte magában Miklós.

A társaságban arról beszélgettek, hogy kinek mi volt az első emléke, vagy emlékei, amire emlékszik is. Mindenki elmesélte, hogy mire, kire emlékezik elsőként. Elég érdektelenek voltak, őket, magukat sem kötötte le ez az egész, csak egy izgága pszichológus csaj erőszakoskodott, hogy ez milyen izgalmas és mennyire sokatmondó egy ember életében. Miklós kerek-perec megmondta, hogy nem emlékszik semmi ilyenre, és nem is érdekli, szeretne már a söre mellé egy finom körtepálinkát inkább, mert porzik a veséje. A pszichológus berágott, hogy nem veszik komolyan. Aztán a témát az egész csapat elvetette és kezdetét vette a laza piálás.

A pszichológus csaj egész este nyomult, Miklós alig tudta levakarni magáról, a csaj minden áron az ágy felé akarta terelni, miközben megszállottan ki akarta szedni belőle az első emlékeket. Talán a szakdolgozatához kellett volna neki, vagy erre a témára volt rákattanva. Miklós egymás után csúsztotta le a söröket és a pálinkákat. A haverokkal általában az irodalomnál kötöttek ki. Ezekről okoskodtak és győzködtek egymást, hogy mit olvassanak el, melyik folyóiratban, minek érdemes utánanézni. A prózában Mészöly Miklós és Hajnóczy volt a favorit, költészetben, Pilinszky, Petri.

Mikor már mélyebbre szálltak az alkoholmámorba, akkor jöttek a lassú számok, és a tánc. Miklós fölrakta a lemezjátszóra a Santana Samba Pa Ti című számát, és az első csajjal elkezdett lassúzni. Inkább lassú dülöngélés volt, mint tánc. Kidülöngéltek az erkélyre, rágyújtottak egy meztlábás Symphire, és a hidegben már nem csak a cigi füstje, de a lehelletük is látszott a hideg, párás levegőben. Mindkettejük szája nikotin és pia szagú volt, mikor megcsókolták egymást. Az éjszaka a cselédszobában, a sezlonon végződött.

Rossz álmok gyötörték, mikor fölriadt, egy vadidegen lányt látott maga mellett aludni, egész szép volt. Halkan összeszedte a ruháit és kisurrant a konyhába. Fölöltözött, megivott egy nagy bögre vizet és kiosont a folyosóra, aztán le a lépcsőn a harmadikról. A kapu nyikorogva nyílt ki, az erős fény elkápráztatta. A körüti fák csupasz ágai kontrasztosan szúrták át a hajnali párát. A hajnali részegség jutott eszébe, Kosztolányitól.

Otthon bevett egy Quarelint és lefeküdt aludni, de nem tudott. Forgolódott, és állandóan azon járt az esze, amit a pszichocsaj kérdezgetett mindenkitől a bulin. Tényleg mi is lehetett az ő első emléke. Még soha nem gondolkodott ezen, pedig nem lényegtelen kérdés, hogy tudatosnak mondható létezésünket valamelyest megismerjük, fölelevenítsük és megállapítsuk a kezdet kezdetét. Pörögtek az emlékei, mint a klippek, egyik a másik után, de mindig talált régebbit, amire átkapcsolt.

Az első egy óvodai emlék volt, mikor egy nála fejjel nagyobb fiú elvette tőle a játékát, és ő azonnal fölkapott egy frissen kihegyezett ceruzát és Temesvári Laci felső karjába szúrta. A ceruza hegye, és pár centi a fából is beletört a szúrt sebbe. Laci megrettenve sírni kezdett és üvöltve hívta az óvónőt, Elzi tantét: hilfe, hilfe! Eliz tante becsörtetett, majd kiabálni kezdett: mein gott, mein gott! Aztán magyarra váltott, amit össze-vissza tört: Á isten, mit te csinál a fiúval! Nem, ez nem! És őt, a karjánál fogva megrázta kegyetlenül. Miklós közben azt kiabálta: megérdemelte, tőlem nem lehet csak úgy elvenni a kockáimat! Nagy balhé lett belőle az oviban, a szülők is összerúgták a port.

Miklós anyukája, Lulu, otthon elmagyarázta neki, hogy ilyet nem lehet csinálni. Képzeld el, mondta, ha te valami rosszat csinálnál, anya, vagy apa, vagy Elzi tante a keze ügyében lévő késsel, tollal, vagy ceruzával azonnal beléd szúrna. Mit szólnál hozzá? Jól esne neked? Ezek a szavak sokszor visszaköszöttek az életében, sokszor nem is tudta, csak tudatalatt fogták vissza, amikor elgurult a gyógyszere valami miatt.

Aztán egy másik klipp ugrott be. Ő a folyosón játszott, mikor a szomszéd nagyfiú, Dzsomi odajött hozzá és elmagyarázta, hogy mit csináljon. Jó pedagógushoz méltóan elismételte vagy tízszer a picca, a fasz és a geci szavakat. Többször vissza is kérdezte őket, hogy nem felejtette-e el. Ő persze kiválóan megjegyezte, sőt még variálta is ezeket. Aztán fölszólította, hogy most menjen be abba a szobába, ahol a felnőttek vannak, és ott mondja el ezeket a szavakat. Miklós számára ezek a szavak teljesen idegenek voltak, pont ezért volt bennük valami titokzatos, megfoghatatlan, izgalmas. Értelme egyiknek sem volt, csak dallama, nagyszerű hangzása. Mint valami varázsszavak. Alig várta, hogy megossza új tudását a felnőttekkel. Biztosan megdicsérik majd. Berohant a nagyszobába, megállt a felnőttek előtt és büszkén, tudálékos pofával, hangosan, mintha verset szavalna elmondta az áhitatos szavakat: geci és fasz és picca. Majd büszkén körülnézett és várta a dicséreteket. Nagy némaság volt a válasz. A felnőttek valahogy furcsán viselkedtek. Nem néztek rá, inkább kerülték a tekintetét. Aztán teljesen másról kezdtek

beszélgetni, amiből ő semmit sem értett. Csalódott volt. Hiábavalónak tartotta ezeknek a szép hangzású, ismeretlen szavaknak a megtanulását.

Így aztán kiosont a folyosóra játszani. Gondolta, hogy majd a Dzsominak meg is mondja, hogy ezeknek a szavaknak nem sok értelme volt. De a szomszéd gyerek nem volt sehol. Sajat anyukáját látta haragosan kijönni a szemközti lakásból. Megragadta a karját és beráncigálta, miközben azt sziszegte: soha többé nem játszhatsz a Dzsomival. Pár perc múlva, már az előszobában, kintről, Dzsomi üvöltését és hatalmas ütések puffanását hallotta. Az apja, Pali bácsi pedig kiabálva kérdezgette Dzsomit: fogsz még ilyeneket tanítani a kisgyerekeknek, te állat! Inkább tanulj az iskolában, te állat! Puf, puf! Aztán csönd lett.

A mai napig ambivalens kapcsolata lett a nyelvnek evvel a rétegével. Egyszerre szerette a durva, kerteletlen, karakán szókimondást, másrészt taszította a testszagú, szinte érzékelhető látvány. Olyannyira, hogy mikor a katonaságnál, minden ötödik mondat úgy hangzott, hogy elmész ám te a véres gecibe, ez a megjelenő kép valami szörnyű betegség képét jelentette neki, félelemmel töltötte el, nyomasztólag hatott rá. El is határozta, hogy ezt soha nem fogja használni, noha képileg nagyon erős. Az erős képek, metaforák, hasonlatok pedig nagyon foglalkoztatták.

A következő és egyben utolsó emlékkép ugrott be. Ennél régebbi időbe nem sikerült visszajutnia. Ebben is bizonytalan volt.

Feküdt kisgyerekként egy babakocsiban, vagy legalábbis az lehetett, nézett fölfelé, ahol egy férfi arcát látta alulról, mögötte a fényesen kék eget, és néha falombokat, amelyek hol eltűntek, hol újra megjelentek. Időnként, mintha megálltak volna, a férfi arca erősen megnövekedett, belemosolygott az arcába, ami jól esett neki. Aztán az arca eltávolodott és megint ringani kezdett alatta a világ. Ezekre határozottan emlékezett. De ez az emlék meglehetősen bizonytalanul maradt meg az emlékezetében. Ugyanis, mikor már nagyobbacska volt, látott egy recés szélű kicsi fényképet, amin apja tolta őt egy babakocsiban az ábrahámhegyi kertben. Az is lehet, hogy ez a fénykép és az a régi, kicsi emléksíra állt össze a legelső emlékké. Tehát apura emlékezett elsőként a világon. Ez valamiért melegséggel töltötte el a szívét. Örült ennek a képnek, nem is keresett tovább. Mintha megtalálta volna létének alfáját. Kezdett hálát érezni a pszichocsaj iránt is, hiszen eddig ezzel a kérdéssel soha nem foglalkozott.

Nem tudta, hogy a csajszi honnan került oda a bulira. Nem mutatta be senki. Azt sem tudta, miért éppen vele kezdett el táncolni. Valószínűleg ő volt kéznél. Kinek lehetett az ismerőse. No majd utána néz a haveri körből. Most be kell mennie egy előadásra, mert biztos lesz katalógus,

aztán egy szemináriuma is lesz, ami érdekli is, nem hagyná ki semmi pénzért. Az egész főiskolából ez ér valamit.

Összekapta magát, megmelegítette a bablevest a konyhában és a nagyszobában megebédelt apjával. Az apja kilencven százalékos vak volt. Soha nem értette, hogy tudnak ilyet kiszámolni. Miért nem nyolcvanöt, vagy kilencvenöt. Tulajdonképpen mindegy is, mindenféleképp szar ügy. A család egyik ágában, nevezetesen az övékében réges régóta újra és újra átörökítik a leszármazottakra ezt a macula degenerációt, ami lassú megvakulással jár. Amit biztosan tudtak, a dédnagymamának, Afának volt. Aztán megörökölte az egyik fia, Miklós, azaz a nagyapa, aztán az ő fia Miku, az ő apja.

Sokat szoktak beszélgetni egymással, főleg történelemről és irodalomról, no meg a politikáról. Sokszor vitatkoztak. Mindketten vastagnyakú kálomisták voltak. De előbb, vagy utóbb mindig sikerült kiegyezni. Noha apja azt állította, hogy liberális konzervatív, számára bizony egy Vaskalapos János volt.

Gyorsan előblítette a cajgot és már rohant is a főiskolára.

A sulis után a szokásos csapat átment a Csillag nevű kocsmába, ami egy tipikus külvárosi melós kricsmi volt. Az utcáról egy nem túl nagy helyiségbe lehetett belépni. Azon áthaladva, egy belső udvarra juthattak ki, ahol zöldre festett pléh asztalok és vas és fa kombinációjából álló székek voltak. Az asztalokon kockás viaszosvászon. Mindenütt több színű vadrózsabokor tekergett és illatozott. Hátul volt a falusi, vályús budi, a kert egyik sarkában egy nagy bedugaszolt fürdőkád, benne rengeteg Kőbányai világos sör, néhány üdítőital. A rájuk helyezett nagy jégömbök lassan olvadoztak és megfelően hidegen tartották őket. Az üzletvezető, Árpai, a hajdani, jobb napokat megélt vendéglő tulajdonosának fia volt, aki sajátjaként vezette az állami tulajdonba került vendéglőt, ami már inkább kocsmává avanszált.

Két asztalt összetoltak és körbeülték. Aztán jöttek az Unikumok és a sörök. Miklós, Márk haverja mellé ült és finoman érdeklődött a tegnapi estis csaj iránt.

— Te, figyu! Ki volt az a tegnapi pszichológus csajszi. Nem emlékszem a nevére, sőt az az igazság, azt sem tudom, hogy lefeküdtünk-e? Rémlik valami. Az biztos, hogy mellette ébredtem föl, aztán elosontam. Nem akartam lelkezni vele, ha fölébred.

— Helyes kis csaj volt, nagyon rád volt cuppanva. Irigyeltelek is. Azt hiszem Gábornak valami ismerőse, ő hozta fel. Reggel, mikor a konyhában kávéztunk, bejött és te utánad érdeklődött, hogy hol vagy, elmentél-e már, mikor fogunk találkozni.

- És mit mondtatok neki?
- Hogy a suliban az előadáson, vagy a szemináriumon.
- És ő?
- Hogy szeretne veled újra találkozni, de még a teljes nevedet sem tudja.
- Mondtam neki, hogy ahhoz képest sip-sup lefeküdtél vele. Erre elvörösödött, fölszedte a cókmókját és dühösen azt mondta: a neve, mi a neve?

Hazaugrott, gyorsan megkajált, kis gyulai kolbászt egy szelet kenyérrel és már ment is tovább a Kassai borozóba. Törzstagok voltak, volt hitel, és a hivatalos zárás után, ami éjfélkor volt, még maradhattak hajnali kettőig, ha akartak. Éjszaka a nagykörút, mint egy nagy folyam, mindenkit hazajuttatott. Ha nagyon meg voltak veszve, akkor megcélozták a Láda bárt, a Bosnyák téri piacon. Olcsó volt és hajnalonta nagyon hideg. Piaci trógerek, lecsúszott alkesz értelmiségiek. A rendőrök is imádták zaklatni, igazoltatni a népeket, főleg a fiatalokat. Rend a lelke mindennek.

— Jó esztéet, személli igazolványokat bemutatni szívezskeggyenek! — majd a böllér kinézetű, disznófejű elvette az igazolványt és hosszasan tanulmányozta. Közben meg-megcsikordult rajta a hatalmas szürke, rendőrségi műbőr kabát.

De ezen a napon már éjfélkor abbahagyták a piálást és a beszélgetést. Gyalog ment végig a körúton. A friss levegő jól esett. A kapualjban megcsapta az orrát a kukák bűze. Soha nem értette meg, miért kell a rafinált módon megépített, pompás századfordulós épületekben a belépés pillanatában orrbavágni a belépőt. Belegondolt, hogy annak idején, amikor Kosztolányiék bolondoztak egymással és sétáltak haza éjfél után, biztosan nem így volt, de akkor hogyan lehetett.

Egy remek tanulmányban azt olvasta, hogy Kosztolányi pont ebben a házban, és pont az ő lakásukat bérelte egy rövid ideig. Ez a gondolat mindig tetszett neki, szívesen tért vissza-vissza hozzá. Számára már az megtisztelő volt, hogy egy légtérben lehet Dezsővel, noha közöttük negyven-ötven év húzódik. Ugyanazokon az ablakokon nézhet ki, azt a spalettát csukhatja be

esténként, mint Ő, az a parketta nyikordul meg alatta is, azokon a karcsú lépcsőkön szedi a lábát a harmadikig, föl-le.

Sajnos Gábor barátjuk nem jött a Kassaiba, így a pszichocsajról semmivel sem tudott meg többet. Majd talán holnap. A hatos villamosok zsongására hamar elaludt.

Másnap reggel a Boráros térről, a kettes villamossal ment a Parlamenti Könyvtárba. Imádkozni a várost, a Dunát, a Gellért-hegyet, a szutykosan is izgalmasan ívelő hidakat, különösen a Szabadság hidat, a Ferenc Jóska által belevert arany szegeccsel, a viszonylag új, modernül karcsú Erzsébet hidat és az ódon Lánchidat. A Kossuth térről már gyalog kellett mennie a könyvtárig. Ha éppen nem volt rohanásban, egy pillanatra megállt, de legalábbis lelassított József Attila Dunát szemlélő szobránál. “Mintha szívemből folyt volna, zavaros, bölcs és nagy volt a Duna.” – mormolta, mintha valami új szekta imája lenne.

Megkapta helyét, valamint a félretetett könyveit. Épp csak elhelyezkedett a belső terem egyik kényelmes plüssfotelében, aztán már ment is ki a nagy dohányzóba cigizni. Szinte mindenkit ismert az előtérből, ha nem is személyesen, de látásból. A főiskoláról, az egyetemről, a jogász csajokat, akik többnyire seggelni és pasizni jártak ide.

Szerencsére Gábor is ott volt, a középső dohányzó asztalnál beszélgettek. Finoman félrevonta, hogy a többiek ne tudjanak belepofázni mindenbe.

— Figyelj, ki volt az a csaj, akit te hoztál arra a bulira tegnapelőtt?

— Régóta ismerem, ő Ági, egy általánosba jártunk. Kár a gözért, nem pasizik, nagyon távol tartja magát a fickóktól, elszántan tanul, kutat és élvezi megörjíteni a bezsongott palikat. Szívátja őket rendesen. Véletlenül futottunk össze, elkísért a bulira, de én idejekorán leléptem.

— Miért?

— Hát, mert azt hiszem lefeküdt velem, de nem emlékszem kristálytisztán, be voltam nyesve. De másnap reggel érdeklődött irántam, Márkék mesélték. Állítólag a nevemet kérdezte. Apropos, milyen Ági?

— Patkó. Patkó Ági.

— A patkó szerencsét hoz. Nincs meg a telószáma? Megadhatnád!

— Nincs telefonjuk, de a Rádayban laknak, az ötben, a másodikon, a Török Pál sarkán. Nem fogsz menni vele semmire.

— Bízd ide, majd meglátjuk, köszi. Egyelőre elég.

Feloszlott a dohányzó társaság, mindenki ment be, olvasni. Miklósnak töriből, Zrínyitől Az török áfiumot kellett kijegyzetelni, a Pilinszky szemináriumra egy csomó verset kellett elolvasnia, meg a Dosztojevszkij vonatkozásoknak utánanézni. Óránként szoktak kimenni egy cigire, de most már megint ment volna. Nem igazán kötötték le a feladatok. Szedte a cókémóját és kisunnyogott a haverok szeme előtt, át a dohányzón, ki a könyvtárból. A kijáratától átlátott Budára, a Batthyány térre. Régi, nagy szerelme Vidray Ági nem messze lakott onnan. Nehezen tudta elfelejteni, talán soha nem is akarta. Megcsapta a Duna-illatú szél, és már ezen az új Ágnesen járt az esze, ami nehezen ment, mert nem emlékezett sem az arcára, alakjára, szinte semmire. Csak azt tudta, valamiért vonzónak találta. Ez viszont nagyon izgalmas volt.

A kettes tujáról a Szabadság hídnál szállt le. A lepukkant, hűgyszagú lépcsőn fölbaktatott a felszínre, átment a Dimitrov téren, az Áfor kút mellett, aztán a Tolbuchin körúton, a Nagyvásárcsarnoknál átment a Pipa utcába és a Kispipában kért egy Unicumot, meg egy pohár csapolt sört. Ez is azok közé a helyek közé tartozott, ami olcsó volt és éjfél utánig volt nyitva. Éjszaka persze más közönsége volt, mint nappal. A nappaliak, piaci trógerék, nyugdíjas alkeszek, akik egy fröccs mellett egy napig ácsorogtak, diákok. Este aztán megjelentek a kurvák, kamionosok. Ha a Matrózban már nem volt hely, a dunai hajósok. A diákok mindig itt vesztegették az idejüket.

Elsétált a Ráday öthöz. Sok szürke, szinte fekete ház között, üres, bekerített telkek mellett vitt az útja. A málló vakolat gondolkodott, hulljon-e. A negyvenötös és az ötvenhatos lövedékek nyomai jól megfértek egymás hegyén-hátán. Fölüldülés volt megpillantani az okkersárga, viszonylag jó állapotú, háromemeletes házat. Belépett a nagy kapun, a sötét kapualj után egészen civilizált udvar, fölötte a függőfolyosók. A házban nagy csend, innen onnan motoszkálás hallatszott. Hirtelen elétoppant egy behemót asszony. Igazi földszintlakó volt. Fején olyan kendő, mint a kalózoknak. Hatalmas arcán és tokáján átütő vérerek, itt-ott hosszú szőrszálak lógtak ki a képéből. Hatalmas, hasáig érő melleit koszos, apró virágmintás nejlon otthonka szorította le. Hal szaga volt. Alsó karjára és kézfejére ezüstös csillogású halpikkelyek ragadtak.

— Mi tetszik, fiatalember?

— Patkóékat keresem, melyik lakásban laknak?

— Biztos a kisasszonyt keresi a fiatalember.

— Hát, nem is az anyukáját – morogta Miklós, halkan.

— Mi, nem értem, beszéljen érthetően!

— Igen, igen, az Ágnest.

— Fölmehet, nézze meg itt-e van.

— Melyik a lakásuk?

— Ott ni, a négybe.

Gyorsan ment föl a másodikra, megállt a négyes előtt és becsöngetett. Fél szemmel a házmesternő felé sandított. Még mindig figyelte. A csöngetésre nem jött ki senki, mégegyszer megnyomta. Hallgatózott, megpróbálta elképzelni, milyen lehet a lakás az ajtó mögött. Régies mint az övék, netán modernebb. Változatlanul nem jött ki senki. Lepillantott a korlát fölött a halszagúra, aki intett neki, csak jöjjön le, biztosan nincs otthon senki, kiáltotta. Miklós lerohant a lépcsőn és egy kezicsókolommal kivágtázott a kapun. Az utcán jöttek-mentek a kocsik, a tizenötös buszok zsúfolásig tömve. Leállt a házzal szemközti oldalon, mint egy nyominger és minden embert megnézett, akiről feltételezhető volt, hogy befordul a házba. Hogy nézhet ki az anyja, az apja, de hogy nézhet ki Ágnes. Lehet, hogy meg sem ismerem, gondolta. Megunta a várakozást. Bement a legközelebbi csehóba, ivott egy Unicumot meg egy pohár sört és egy kávé. Pisilés után visszament az őrhelyére. Fölpillantott az épületre, egyből észrevette, hogy Ágnesék ablakai közül kettő világít. Ez mindig így történik, amikor az ember rajta van valamin, semmi, aztán pár percet kihagy, abban a pillanatban megtörténik az, amire vártunk. Bassza meg. Most vagy fölmegeyek, vagy elmegyek a francba. Ha fölmegeyek, mi lehet? Vagy az Ági lesz otthon, vagy az anyja, vagy az apja, vagy mindketten, esetleg mindhárman. Elindult, fölért, becsöngetett. Mintha valamit hallott volna, aztán mintha egy ajtó nyílt volna bent, mert a matt üvegen át pillanatra fölerősödött a fény. Valaki fölkapcsolta az előszobában a villanyt, egy darabig töketlenkedett egy kulcscsomóval, végre kitárult az ajtó. Egy alacsony, ötven körüli férfi állt az ajtóban. Arcán az látszott, mintha kutatna emlékeiben, hol láthatta Miklóst, netán ismeri valahonnan. Miklós hangosan köszönt és bemutatkozott.

— Ágnest keresem. Itthon van?

— Patkó Péter, fáradjon be fiatalember - és kedvesen invitálta.

— Miklós, Turcsány Miklós, motyogta.

Miklós belépett a kiköpött polgári előszobába. Fogas, cipőtartó, szekrény, vagy öt ajtó, nyilván a WC, spájz, fürdőszoba és konyhába nyíló ajtók. Fejben már meg is volt a lakás beosztása. Teljesen más szagot érzett, mint otthon. Olyan steril volt. Közben Péter megfogta a könyökénél és finoman tolta befelé.

— Ági egyelőre nincs itthon, de jöjjön be a nagyszobába, iszunk valamit, és megvárjuk.

Nagyon kedves ez az apa, irigylésre méltó az Ági. Az ő apja is kedves szokott lenni, de egy vadidegent biztos nem engedne be. Ahogy beléptek a nagyszobába, a nagyobb fényben jobban megnézhetette magának az apát. Szürke rosszul szabott öltönye bárkit takarhatott, egy párttitkárt, tanárt, irodavezetőt. Természetesen fehér ing, szürkés nyakkendővel. Biztos a Divatcsarnokból, vagy a Corvinból. Határozottan okos, tanult pofa. Erősen szürkés-kék szemek. Talán a lányának a szeme is hasonló volt. Nem volt benne biztos.

— Foglalj helyet, Miklós! Ugye, jól hallottam? Miklós. Talán ebbe a fotelbe. Hozok poharakat. Nem nagy a választék, azaz csak Lánchíd Brandy van. Jó lesz? - és egy koloniál bárszekrényhez lépett. Mozdulatai gyorsak, határozottak voltak, mint ez az egész fogadás. Miklós azt latolgatta, hogy milyen fényt vet rá, ha ukmukfukk, tök ismeretlenül elkezd inni egy alig ismert lány apjával. Lehet, hogy ez egy próba? Hülyeség lenne visszautasítani. Már érezte a magában dolgozó alkohol erejét, azt is tudta, ilyenkor jön a még. A gátlásai is jobban oldódnak ebben a szituban. Míg az apa a poharakat vette elő, meg a piát, Miklós meg tudta jobban nézni a szobát. A bárszekrény a két hatalmas utcára néző ablak között volt. A szemközti bérházra lehetett rálátni. Itt-ott már égett a villany egyik-másik lakásban. Kivilágított akváriumok. Egy koloniál ülögarnitúra, mely egyik darabján most ő ült, két nagy koloniál szekrény, egy hozzátartozó komód. Egy nagy méretű, modern sezlon a sarokban. Soha nem bírta ezt a koloniált, általában az utóbbi időben meggazdagodott, első generációs értelmiségiek, kispolgárok imádták. Igen drágák voltak, nyilván ez adhatta a jómódúság érzetét. Ráadásul egy kurva gyarmatunk sem volt soha, sehol a világon. A mi szedett-vedett bútoraink a leharcolt állapotukban is szebbek voltak, mint itt bármi, gondolta. Könyv, könyvespolc sehol. Az apa megfordult a két teli whiskys pohárral. Nem spórol az itallal, pedig nem látszik alkesznek.

— Á, ez nekem nagyon sok lesz Pali bátyám.

— Ne viccelj fiam, ez egy férfi embernek nem árthat, meg se kottyán.

És már át is nyújtotta a poharat, és szinte azzal a lendülettel koccintáshoz emelte. A két pohár hangosan csendült egymáshoz.

— Proszit!

— Egészségére!

Fiam, ha én letegezek, nyugodtan tegezz vissza, nem szeretem a csendőrpertut. Hát, köszönöm Pál, egészségedre. Mégsem akarta azt mondani, hogy Pali, jó hogy nem Palika, gondolta. Mindketten a szájukhoz emelték a brandyt. Miklós egy kortyot ivott, nem rajongott ezért a piáért, de azt a látszatot sem akarta kelteni, mintha vedelné a piát. Persze azt is látta, hogy Pali egy slukkra fölhörpintette az italt.

— Na, ne szórakozz fiam, Miklós! Hajtsd föl! Addig tölni sem tudok – és biztatóan mosolygott Miklósról.

— Idd csak ki, fenékig!

Hát ez egyre kellemetlenebb, nem valami baráti piálás, egyre inkább nem tetszett Miklósnak, de lenyomta a maradékot. Beleborzongott. Pali már vette is ki a kezéből a poharat, odalibbent a bárszekrényhez és újratöltött. Hogy kéne kimászni ebből a szituból, ez egyre hülyébben alakul. Mielőtt Ági hazaérkezik, le kellene tiplizni. Pali újabb poharat adott kezébe. Ránézni is rossz volt. Beleborzongott. Nem tudta, Pali most direkt szivatja, vagy egyszerűen egy kemény alkesz, aki csak örül, hogy valakivel van lehetősége inni. Mit inni. Vedelni.

— Akkor ugyancsak egészségünkre! — emelte poharát Pali.

— Egészség! — nyögte ki Miklós és undorral lehúzta a brandyt. Próbálta, hogy ne érezze az ízt, ne érezze a szagát. Fájt, mintha gyomorba vágták volna, ahogy lezúdul a gyomrába az ital. Ott megállt, körülnézett, aztán hatalmasat dobbantva, sugárban zúdult ki a száján, egyenesen Pali fehér ingére, nyakkendőjére, félig-meddig zakójára és nadrágjára.

— Nebassz! — üvöltötte Pali, és akkor belépett a szobába Ági. Miklósnak most már ismerős volt. Ez az arc nem jutott eszébe hetek óta. Látszott, hogy nem hisz a szemének. Arca kiismerhetetlen grimaszokban ugrált. Hol, mintha nevetni akarna, hol meg mintha sírna, vagy halálosan rettegne, mint a Munch festményen. Aztán egy nagy sikolyt lehetett hallani. Miklós fejében hatalmas nyomással dolgozott a szesz, de azt tudta, itt nem lehet mondani semmit.

— Nincs többé szó, szavak nélkül tisztább a félelem — dadogta, majd hatalmas tántorgó lépésekkel, mit lépésekkel, szökelléssel kint termett az előszobában, föltépte a bejárati ajtót, és a lépcsőket hatalmas robajjal, kettesével, hármásával szedte. A ház úgy dübörgött, mint az áradat. Vissza sem nézett. A villanyt meg sem próbálta megkeresni a sötétben, így is nyílegyenesen megtalálta a hatalmas bejárati kaput, fölszakította, két kézzel kellett húznia, és kiugrott az utcára, a Rádayra.

II.

Ági lassan ébredezett. Halk beszélgetés szűrődött be a szobába. Nagyon idegenül hangzott. Kipattant a szeme. Teljesen ismeretlen szobában feküdt egy sezlonon. Most már képpen volt a tegnap estét illetően. Miklóst hiányolta maga mellől. Jó volt hozzábújni. Néha fölébredt éjszaka, jó volt ezt a szép fiút maga mellett tudni. Élvezte férfias illatát, hallgatta egyenletes szuszogását. Kezét becsúsztatta a fiú pulóvere alá. Élvezte a finom bőr érintését, ujjai érezték a vékony, de izmos test melegét. Még szorosabban hozzábújt és visszaaludt. De most nincs mellette. Nem vett észre semmit, nem hallott semmit, pedig rossz alvónak gondolta magát. Otthon mindenre fölébredt, az utcai zajokra, szülei korai kelésére, pedig igen halkán készülődtek a munkába menetelre. Sokszor ébredt föl a szomszéd lakásból átszűrődő Szabad Európa sipoló hangjára. Az öreg már nagyot hallott, és üvöltette a rádióját, aztán elaludt, de a rádió éjjel-nappal csak dolgozott. Ha elfoglalta magát, akkor ezek a hangok nem zavarták. Biztos kiment a vécére, vagy már kávézik a többiekkel. Lehet, hogy már neki is készített egyet és most rá vár. Gyorsan kipattant az ágyból, a párnákat és takarókat összerendezte, belenézett a tükörbe, kócos haját megigazította. Kinyitotta a cselédszoba ajtaját, kilépett. A konyhában négyen-ötten darvadoztak a hokedlikon, székeken. A fridzsideret fosztogatták, már minden maradék az asztalon volt. Vajas, zsíros kenyereket eszegettek zöldhagymával, alma is volt az asztalon meg teáskancsó bögréekkel. Egyik-másik fiú a hamutartókban viszonylag hosszabb csikkeket keresgélt. Azokat szívták boldog lelkesültséggel. Közben valami versekről beszéltek. Többnyire monologizáltak. Nem okvetlenül voltak kíváncsiak a szöveg végkimenetelére. Sokszor csak egy szót kaptak el a beszédből, amire azonnal lecsaptak és heves eszmefuttatás kezdődött belőle, míg hasonlóan el nem halt ez a gondolat is.

— Ül le, reggelizz valamit, ugyan nem sok minden van - mondták többen is.

— Köszí, nem nagyon szoktam reggelizni, egy kávé szívesen meginnék. Apropó, az a srác, akinek a nevét sem tudom, hol van? Eltűnt mellőlem. Itt van a lakásban, vagy elment?

— Már nincs itt, elment nem rég.

— Még a nevét sem tudom, szeretnék vele találkozni.

— Ahhoz képest sip-sup lefeküdtél vele. Mintha hideg szódával spriccelték volna le. Fölkapta táskáját és a kijárat felé vágta.

— A neve, mi a neve? Mikor találkoztok vele? – kérdezte, de a választ már nem hallotta, hátra sem fordulva, kilépett a folyosóra, az ajtót becsapta. A robaj végig kísért a lépcsőházban, a kapuig. Kiment az utcára. Arra gondolt, de jó lenne, ha most meglátná Miklóst, ha rajta múlna, nem eresztené. Persze tudta, erre nem sok esélye van. Mit tudnak róla ezek a hülyék. Ha egy kicsit is ismernék, nem lettek volna ilyen suttyó gyökerek. Szinte rohant az utcán. Nem volt feltűnő, hiszen mindenki munkába igyekezett. A Múzeum körútnál már normális tempóban haladt, a levegőt sem kapkodta. Egy jó kávé kellene innom, mielőtt hazaérek. A körút és a Múzeum utca sarkán, meglehetősen álmatagon állt a Múzeum Étterem és Kávézó. Belépett. Az óriási belmagassággal rendelkező termekben az ember még kisebbnek érezte magát, mint rendesen. A csálingerek unatkozva ácsorogtak a pult előtt, és egymást húzták, nagy mosolygások közepette. Ki volt adva: röhögni, heves mozdulatokat véghezvinni felszolgálónak nem szabad. Ahogy meglátták Ágit, azonnal abbahagyták a hülyéskedést és egymással versengve kérdezték:

— Mit parancsol a kisasszony?

— Hol foglal helyet a kisasszony? — kérdezték szinte egyszerre. Ági kinézett egy helyet a körútra néző, hatalmas ablaknál és egy dupla duplát kért. A két felszolgáló ezt nem nagyon értette, hülye pofával, tanácstalanul mosolyogtak. Ezt a pult mögött nézelődő üzletvezető sem bírta tovább nézni. Odapattant és elnézést kérve Ágitól megszólalt:

— Ne haragudjon kisasszony, a fiúk csak gyakorlaton vannak, nem értik a rendelést. Én azonnal hozom. Méltóztassék várakozni, azonnal itt lesz.

Bepattant a pult mögé és a régi porcelánbevonatú kávéfőző gépet munkára bírta. Közben szemével a helyükre parancsolta a tanoncokat.

Ági a szeme sarkából figyelte a testbeszédet, hallani nem hallott semmit, mivel az óriási masina, mint egy kisebb gőzmozdony fűjt, zihált, pöfögött. Inkább kifelé bámult az utcára. Láta a kukásokat, ahogy görgetik a nagy szemeteseket, az egyik, mikor meglátta őt az üveg mögött, elmosolyodott és intett neki. Ági is elmosolyodott. Úgy érezte, visszanyerte helyét a világmindenségbe, a dolgok úgy mennek, ahogy menniük kell. Ez megelégedéssel töltötte el...